

MORIR O NO MORIR. AQUESTA ÉS LA QÜESTIÓ

Ara que ja ting una edad, em veig obligat a redactar el meu gran descobriment: em trobava jo al parc perseguint un gos de carrer que se m'havia emportat l'entrepà, quan vaig trobar-me una moneda a terra, era d'un euro i, al agafar-la vaig decidir, cansat, anar a seure a un gronxador que hi havia a la vora. Gairabé sense adonar-me'n vaig començar a girar sobre mi mateix obligant a les cordes del gronxador a doblegar-se l'una sobre l'altra, i quan van estar entortolligades van començar a desfer-se en giravoltes, sobtadament, el temps semblà aturar-se, les cordes es desentortolligaven persimoniosament, com si els dolgués haver de fer-ho. A arrel d'aquest fet em vaig passar hores i hores giraboltant pensant que així podria arribar a viure molt anys.

Al cap d'un nombre de dies que sóc incapaç recordar, vaig deixar de girar, i amb l'euro que m'havia trobat tants mesos enrere, em vaig comprar el diari, al obrir-lo, quina absurditat! El món s'havia tornat boig, la portada anunciava un terratrèmol al Japó que provocà un tsunami que va deixar moltes vides rere seu, i això no era tot, perquè a Líbia, el president Gaddafi havia embogit del tot. I hi havia revoltes per tot el país. Tots aquests fets em deixaren preocupat i, després de molt barrinar, vaig formar la teoria que un ésser superior havia enviat un càstig diví a la humanitat en forma de guerres i tsunamis per advertir-me de que si burlava la mort, altres la trobarien en lloc meu. Així doncs, vaig deixar aquell mal vici de no morir, i vaig permetre que fóssin o bé els camions embogits o bé alguna malaltia els que decidissin la meva mort. De fet la vida és molta roba i poc sabó.

Pseudònim: 23-A